

vil dog, derom er jeg overbevist, den ærede Krigsminister og Marineminister ikke med Rette kunne ulede, at Finansministeren ikke skulde have nogenjomhelst Forpligtelse, nogenjomhelst Ret, eller nogenjomhelst Interesse med Hensyn til den Maade, hvorpaa de militaire Lønningslove anvendes og gennemføres. Hvorledes Forholdet her i Virkeligheden i det Enkelte stiller sig med Hensyn til Lønningernes Anviisning, derom tør jeg i Detaillen ikke udtale mig med fuld Bestemthed. Jeg veed meget godt, at her som i andre Henseender har tidligere i de militaire Ministerier Forholdet været anderledes ordnet end i de ikke militaire Ministerier; de have ikke havt deres Anviisninger indrettede paa samme Maade som de civile Ministerier; man fik ogsaa der, hvor det ikke behøvedes, runde Summer anviste. Nogen Forandring veed jeg der er foregaaet allerede for længere Tid, for omtrent 12 Aar siden, og der er efterhaanden arbejdet videre i den Retning; men det er mig ikke bekjendt, hvorledes for Tiden det hele Anviisningsvæsen i alle Enkeltheder er ordnet imellem Krigs- og Marineministeren paa den ene Side og Finansministeren paa den anden Side. Det er nu dog hævet over enhver Stygge af Tvivl, at Affattelsen af § 13 ikke er skeet for at give Krigs- og Marineministeren Hals og Haand over de militaire Lønningslove, saaledes at han skulde kunne afvise enhver Udtalelse fra Finansministeriet om et eller andet tvivlsomt Punkt, men at den er skreven, fordi der i Lovens foregaaende Paragrapher findes en Række af Bestemmelser, der som saadanne ikke heelt igennem passe paa de militaire Lønningsforhold, hvorfor det er fastsat, at alle disse Bestemmelser om Sædtillæg, om Alderstillæg — ja jeg kunde nævne en Række af forskjellige Bestemmelser, Bestemmelser, der skrive sig fra, hvad man tidligere kaldte de særlige Ministeriers Love — ikke i deres Heelhed skulde have Anvendelse paa de militaire Lønningslove, og her tog man naturligtvis uden Hensyn til de enkelte Paragrapher dem alle under Cet, og erklærede, at §§ 1 til 12 ikke kom til Anvendelse paa de sidste; det er ganske sikkert det virkelige Forhold. Naar man nu spørger: hvorledes vil vedkommende Krigsminister, alt-

saar her særligt Landkrigsministeren, staae med Hensyn til det Forhold, hvorom her er Tale, saa vil jeg gjerne troe, at i Reglen ville disse Beløb blive udbetalte under saadanne Forhold, at hverken Marineministeren eller Krigsministeren eller Finansministeren personlig kunne finde Anledning til forud at blande sig i Anvendelsen af de opstillede Regler, der fleer gennem underordnede Embedsmænd; men her tales jo ikke om de blot factiske Forhold. Der som der ikke var blevet rørt i mindste Maade ved denne Paragraph, skulde jeg ikke ved 2den Behandling have sagt et eneste Ord; men da jeg saae, at man havde anseet denne Gjenstand for vigtig nok til derom at stille Forslag, som udtryffeligt udtalte Muligheden af, at en saadan Sag fra Regjeringens Side kunde henvises til Domstolene, saa forekom det mig, at, naar man saaledes rørte ved Paragraphen, var det besynderligt at lade denne kategoriske Bestemmelse, at Afgjørelsen tilkom Krigsministeren, aldeles uomtalt. Der som Intet i saa Henseende havde staaet i Loven, saa vilde Sagen utvivlsomt gaae efter de almindelige Regler. Finansministeren maatte, naar han dertil fandt Anledning, være berettiget til at henvende sig til Krigsministeren med en Ytring om Lovens Anvendelse, og Krigsministeren vilde ikke kunne sætte sin Collega Stolen for Døren og sige til ham: det er en Sag, der ikke vedkommer Dig; det vilde aldrig falde nogen Krigsminister ind. Var der Uenighed tilstede, saa maatte det afgøres — det er jo det almindelige Forhold — ved en Forhandling under Conseilspræsidentens Ledelse og Indflydelse. Der som der altsaa slet ikke havde staaet disse kategoriske Ord, at det var Krigsministeren, der havde at træffe Afgjørelsen af de med Hensyn til denne Lovs Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, saa stillede Sagen sig anderledes, saa var der ikke blevet rørt ved Paragraphen; men da Sagen er bleven anseet vigtig nok til, uden at Krigsministeren har gjort nogen Indvending derimod, at optage dette om Henvisning fra Regjeringens Side af Spørgsmaalene til Domstolene, saa ligger det sandelig meget nær i Lovens udtryffeligt at give denne, i Forholdets Natur begrundede, overmaade milde og usyl-